

Dosarul nr. 2ra-1446/22
2-20064196-01-2ra-07102022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. D. Tricolici)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, M. Anton, O. Cojocaru)

DECIZIE

21 iunie 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:
Președinte, judecător
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Aliona Miron
Ion Malanciuc
Oxana Parfeni
Mariana Pitic

examinând recursul declarat de Andrei Verzacov, reprezentat de avocatul Sergiu Musteață,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Verzacov împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova, cu privire la constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 02 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și a fost casată hotărârea din 25 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind emisă o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

constată:

La data de 09 iunie 2020, Andrei Verzacov a depus cerere de chemare în judecată, concretizată ulterior, împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 18 august 2011, în urma plângerii depuse de Galina Verzacov, a fost pornită urmărirea penală în privința sa pentru o presupusă faptă de violență în familie, pentru care deja a fost cercetat și sancționat

conform normelor din Codul contravențional.

A susținut că procedurile în această cauză penală au fost foarte îndelungate, finisându-se cu pronunțarea sentinței prin care a fost încetat procesul penal în legătură cu faptul că deja a fost urmărit și sancționat pentru aceleași acțiuni.

Reclamantul a menționat că, deși a atras atenția asupra faptului că îi sunt încălcate drepturile, totuși, instanțele de judecată nu au încetat procesul penal în ședință preliminară.

A precizat că a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) din Codul penal pentru aceleași presupuse acțiuni din 10 aprilie 2011, pe faptul cărora, anterior, a fost tras la răspundere contravențională de către agentul constator, potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI01069297 în baza art. 78 alin. (1) din Codul contravențional și a fost sancționat cu amendă în mărime de 10 unități convenționale. Procesul-verbal cu privire la contravenție nu a fost anulat, fiind în vigoare până în prezent.

A remarcat că în pofida celor expuse, procurorul a pornit urmărirea penală, l-a pus sub acuzație și a expediat cauza penală în instanța de judecată, deși la materialele cauzei exista procesul-verbal cu privire la contravenție. Instanța de judecată în primul complet de judecată a admis cererea apărării de încetare a procesului penal pe motivul că este ilegală urmărirea persoanei repetat pentru aceeași faptă, însă, instanța de recurs a casat sentința pe motive formale și a transmis cauza la rejudecare. Astfel, i-au fost cauzate frustrare, indignare, neliniște, insomnii și stres, legate de posibilitatea pedepsirii repetate, pierderii timpului și privarea posibilității de a munci pe perioada desfășurării procedurilor penale.

Andrei Verzacov a solicitat constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în cadrul procesului penal pe acuzația de comitere a infracțiunii prevăzută la art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, încasarea din contul bugetului de stat în beneficiul său a sumei de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 1300 de lei cu titlu de prejudiciu material - cheltuieli de asistență juridică suportate în cadrul procesului penal.

La data de 13 octombrie 2020, Ministerul Justiției a depus cerere privind aplicarea excepției de tardivitate în conformitate cu art. 186¹ din Codul de procedură civilă, solicitând respingerea acțiunii ca fiind tardivă.

Prin încheierea din 29 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă excepția de tardivitate invocată de către pârâtul Ministerul Justiției și a fost respinsă acțiunea depusă de Andrei Verzacov, ca tardivă.

Prin decizia din 16 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost admis recursul declarat de Andrei Verzacov și a fost casată încheierea din 29 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind respinsă cererea Ministerului Justiției privind excepția de tardivitate și restituită cauza spre rejudecare.

Prin hotărârea din 25 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă parțial acțiunea și s-a încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Verzacov, suma de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în mărime

de 2300 de lei. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 22 decembrie 2021, Ministerul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii din 25 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri noi, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Prin decizia din 02 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de Ministerul Justiției și a fost casată hotărârea din 25 noiembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, fiind emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de Andrei Verzacov a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 23 septembrie 2022 Andrei Verzacov, reprezentat de avocatul Sergiu Musteață, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, reprezentantul recurentului a invocat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, iar erorile admise au dus la soluționarea greșită a cauzei și la încălcarea drepturilor fundamentale.

A menționat că în motivarea deciziei contestate, se conțin argumente care se contrazic între ele, or, pe de o parte, instanța de apel susține soluția instanței de fond referitor la autoritatea lucrului judecat și că nu este necesară constatarea în mod repetat a încălcării prevederilor art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, iar pe de altă parte, în pct. 60 al deciziei se contrazice și afirmă că încălcarea art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO nu s-a constatat.

A notat că instanța de apel nu și-a exprimat deloc poziția asupra solicitării reclamantului de aplicare directă a prevederilor Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și a Protoalelor la aceasta, deoarece soluția reparării prejudiciului cauzat reclamantului este una legală, indiferent ce prevederi ale legislației se aplică. Astfel, dacă nu exista acest proces penal în care Andrei Verzacov a fost urmărit penal repetat pentru aceeași faptă, ajuns până la etapa examinării în instanța de judecată, cu audierea tuturor probelor acuzării, ultimul nu ar fi suportat 1300 de lei cheltuieli pentru acordarea asistenței juridice în cauza penală dată și nu ar fi avut suferințe psihice legate de această urmărire penală repetată.

Reprezentantul recurentului a afirmat că soluția primei instanțe de acordare a despăgubirii lui Andrei Verzacov a fost adoptată în limitele pretențiilor înaintate, indiferent de legea care a fost aplicată de către instanță.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă că la 22 iulie 2022, instanța de apel a expediat copia deciziei motivate la adresa electronică a avocatului Sergiu Musteață (f.d. 133).

Astfel, recursul, declarat la 23 septembrie 2022, este în termen.

Prin notificarea din 07 octombrie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților Ministerul Justiției și Procuratura Generală copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 141, 143-144).

Prin referința depusă la 24 octombrie 2022, Procuratura Generală a solicitat

respingerea recursului ca fiind neîntemeiat.

Ministerul Justiției nu a depus referință.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) din Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 21 decembrie 2022 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului în raport cu argumentele invocate în recurs și obiecțiile expuse în referință, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din materialele dosarului rezultă că potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI01069297 din 13 aprilie 2011, întocmit în privința lui Verzacov Andrei în baza art. 78 alin. (1) din Codul contravențional, ultimul la 10 aprilie 2011 i-a provocat soției sale Galina Verzacov dureri fizice. Prin decizia agentului constator, pentru fapta comisă Andrei Verzacov a fost sancționat cu amendă în mărime de 10 unități convenționale, echivalentul a 200 de lei (f.d. 7).

La 09 septembrie 2011, la plângerea Galinei Verzacov din 18 august 2011, a fost începută urmărirea penală cu privire la săvârșirea infracțiunii de violență în familie, conform art. 201¹ alin. (1) din Codul penal (f.d. 8).

Prin ordonanța de punere sub învinuire din 27 septembrie 2011, procurorul în procuratura sect. Rîșcani, mun. Chișinău a dispus punerea sub învinuire a lui Andrei Verzacov pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) din Codul penal (f.d. 9).

Prin sentința din 16 februarie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, procesul penal pe cauza penală privind învinuirea lui Andrei Verzacov de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, a fost încetat în legătură cu prezența circumstanțelor care exclud urmărirea penală (f.d. 10-11).

Prin decizia din 24 aprilie 2012 a Curții de Apel Chișinău a fost admis din alte motive recursul părții vătămate Galina Verzacov, fiind casată sentința din 16 februarie 2012 a Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău în privința lui Andrei Verzacov și trimisă cauza la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată (f.d. 12-14).

Ulterior, prin sentința din 10 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, procesul penal privind faptul comiterii de către Andrei Verzacov a infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, a fost încetat. Măsura preventivă în privința lui Andrei Verzacov - obligarea de a nu părăsi localitatea - a decăzut de drept (f.d. 15-18).

Potrivit sentinței, Andrei Verzacov a fost deja supus răspunderii contravenționale pentru comiterea acțiunilor ilegale împotriva Galinei Verzacov și a executat pedeapsa stabilită prin achitarea amenzii, motiv din care procesul penal a fost încetat în temeiul prevederilor art. 332 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, Andrei Verzacov a solicitat constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în cadrul procesului penal pe acuzația de comitere a infracțiunii prevăzută la art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, încasarea din contul bugetului de stat în beneficiul său a sumei de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 1300 de lei cu titlu de prejudiciu material - cheltuieli de asistență juridică suportate în cadrul procesului penal.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii și a încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Verzacov, suma de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2300 de lei, în rest acțiunea fiind respinsă ca neîntemeiată.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de Ministerul Justiției, a ajuns la concluzia temeiniciei acestuia și a casat hotărârea primei instanțe, fiind emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de Andrei Verzacov a fost respinsă ca neîntemeiată.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul litigios, constată că instanța de apel a emis o decizie contradictorie și nemotivată.

În conformitate cu 238 alin. (2) din Codul de procedură civilă, completul de judecată deliberează, sub conducerea președintelui ședinței, toate problemele prevăzute de lege care urmează să fie soluționate, apreciază probele, determină circumstanțele și caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admiterea acțiunii. Fiecare problemă urmează să fie pusă astfel încât să se poată da un răspuns afirmativ sau negativ.

În conformitate cu 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Conform art. 373 alin. (1), (2) și (5) din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază

probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prevederile legale enunțate în mod expres obligă instanța de apel să verifice circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, limitele apelului și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

Respectiv, conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 19 decembrie 1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29 mai 1997 §43).

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în normele enunțate, instanța de recurs constată că, contrar acestor prevederi, decizia instanței de apel conține concluzii contradictorii, fără o motivare clară și certă a soluției adoptate.

În decizia contestată, instanța de apel a reținut că prima instanță just a respins pretenția lui Andrei Verzacov cu privire la constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, întrucât prin sentința din 10 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost constatată deja încălcarea față de Andrei Verzacov a prevederilor art. 4 din Protocolul nr. 7 și pentru aceste motive a fost încetat procesul penal. Respectiv, ținând cont de art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, nu este necesară constatarea în mod repetat a încălcării prevederilor art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, acțiunea reclamantului privind constatarea încălcării acestui articol în cadrul procesului penal fiind neîntemeiată.

Ulterior, instanța de apel a menționat că, deoarece a constatat netemeinicia acțiunii depusă de către Andrei Verzacov, iar repararea prejudiciului moral este o pretenție ce reiese din constatarea încălcării art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, care nu s-a constatat, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată și pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție observă că motivarea instanței de apel este contradictorie, or, pe de o parte, instanța reține, cu referire la autoritatea lucrului judecat, că încălcarea față de Andrei Verzacov a prevederilor art. 4 din Protocolul nr. 7 a fost constatată prin sentință judecătorească și nu este necesară constatarea repetată, iar, pe de altă parte, a respins pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral din motivul că nu s-a constatat încălcarea art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO.

Se reține că actul judecătoresc trebuie să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, condiții legale ce nu au fost respectate în speță de către instanța de apel.

De asemenea, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că instanța de apel a invocat că prima instanță eronat, din oficiu, a aplicat Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, depășind limitele examinării cauzei, în contextul în care Andrei Verzacov nu a invocat Legea respectivă.

În pofida celor expuse, instanța de apel a precizat că, chiar și în situația în care ar fi fost invocată de către reclamant Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, acțiunea respectivă urma să fie respinsă ca neîntemeiată, în continuare fiind expuse detaliat argumentele de fapt și de drept cu privire la netemeinicia acțiunii prin prisma Legii date.

Astfel, instanța de recurs constată că, deși a invocat aplicarea eronată din oficiu de către prima instanță a Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, totuși, Curtea de Apel Chișinău a examinat pretențiile prin prisma Legii date, contrar faptului că Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, nu a fost invocată în acțiune de către Andrei Verzacov.

Pe parcursul examinării cauzei, Andrei Verzacov a invocat în susținerea pretențiilor sale doar prevederile art. 4 al Protocolului nr. 7 CEDO, însă, instanța de apel a examinat temeinicia pretențiilor cu privire la repararea prejudiciului material și moral doar prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, fără însă a examina solicitările reclamantului conform normelor invocate în acțiune.

În circumstanțele expuse, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că instanța de apel a emis o decizie nemotivată, pripită și contradictorie, fapt ce indică incontestabil la încălcarea de către instanță a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială atât a apelului, cât și a cauzei deduse judecării.

Or, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994).

Astfel, contrar standardelor procedurale recunoscute, instanța de apel a soluționat prezenta cauză fără să furnizeze răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre.

Dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prezumă dreptul la o hotărâre și decizie motivate. Motivarea este o parte a hotărârii în care instanța judecătorească în mod obligatoriu își expune concluziile formulate în privința cauzei deferite spre soluționare.

Potrivit unei jurisprudențe constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerințelor

acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (speța Garcia Ruiz c. Spaniei, hotărârea din 21 ianuarie 1999).

Însă, la caz, instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea luată, circumstanțele constatate fiind apreciate drept o eroare judiciară, care nu putea fi corectată de instanța de recurs.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că decizia pronunțată nu satisface standardele procedurale ale legalității și temeiniciei unui act judecătoresc, omisiune care nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și de a trimite cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecare, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând cauza, să emită o decizie legală și întemeiată, respectând dreptul garantat al părților la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Andrei Verzacov, reprezentat de avocatul Sergiu Musteață.

Se casează integral decizia din 02 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Verzacov împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova, cu privire la constatarea încălcării art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte, judecător

Tamara Chișca-Doneva

Judecători

Aliona Miron

Ion Malanciuc

Oxana Parfeni

Mariana Pitic